

Derinlik

Tilki Kitap®

www.tilkit kitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Kurucu: Emrah Çelik

Editör: Tuba Aslantaş

Sayfa Tasarım: Baran Ekber

Kapak Tasarım: Merve Ökten

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Aralık 2025

ISBN: 978-625-6130-83-8

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

DERİNLİK

Burcu omruk

*“Bu kitap, çocukluğunda sessizce yaralanan tüm kız
çocuklarına ve şiddetin gölgesinde yaşamaya
zorlanan kadınlara adanmıştır.
Sesiniz duyulsun, yaralarınız iyileşsin diye...”*

İÇİNDEKİLER

Yazar Hakkında.....	9
Bir An.....	11
Sıradanlığın İçindeki Sırlar	15
Derinlerdeki Mağara.....	53
Farklılıklar	71
Uyum	108
Görünenin Ötesindeki Gerçekler.....	137
Kadizim.....	184
Dengesizliğin Hazzı.....	211
Korku ve Hırs	229
İntikamın Şehveti	250
Çatışmanın Kaçınılmazlığı.....	275
Ufak İnsanlar.....	300
Öz	314
Son.....	344

YAZAR HAKKINDA

Yazar Burcu omruk, kasım ayında memur bir anne ve babanın tanışarak evlendiği Bingöl'ün Kiğı ilçesinde dünyaya gelmiştir. Öğretmen bir baba ve hemşire bir annenin kızı olan yazarın, çene cerrahı olarak görev yapan bir erkek kardeşi bulunmaktadır.

Lise sonuna kadar ailesiyle birlikte Antalya'nın Gazipaşa ilçesinde yaşayan omruk, çocukluğundan beri kitaplara ve resme büyük ilgi duymuştur. Ortaokul ve lise yıllarında her hafta bir kitap bitirmiş, resim derslerinde ise üstün başarı göstererek dikkat çekmiştir. Lise eğitiminin ardından Gazi Üniversitesi Matematik Öğretmenliği bölümünü kazanmış ve burada üniversite eğitimini tamamlamıştır.

Üniversite sonrası ilk görev yeri Bitlis Tatvan olan yazar, burada bir yıl görev yaptıktan sonra babasının kanser hastalığı nedeniyle Antalya'ya tayin istemiştir. Antalya'da bulunduğu süreçte Akdeniz Üniversitesi'nde yüksek lisans eğitimini tamamlamıştır. Babasının vefatı üzerine zorunlu hizmetini tamamlamak amacıyla İstanbul'a tayin olmuştur.

İstanbul'da kendini geliştirmeye yönelik dans ve tenis gibi çeşitli eğitimler almış; ayrıca bir televizyon kanalında eğitim üzerine bir

dönem moderatörlük yapmıştır. Bu dönemlerde hayatını derinden etkileyen bir kaza geçiren yazarın oturma bölgesindeki sinirleri zedelenmiş, uzun süre dayanılmaz ağrılarla mücadele etmek zorunda kalmıştır. Tedavi sırasında yapılan müdahalelerde başka sinirlerinin de zarar görmesi ağrılarını artırmış ve yaklaşık 2-3 yıl boyunca hastane ve doktorlarla zorlu bir süreç yaşamıştır. Buna rağmen güçlü iradesiyle kendi çabaları sonucu sağlığına yeniden kavuşmayı başarmıştır.

Bugün öğretmenlik yaşamına devam eden Burcu Çomruk, duygusal bir yapıya sahip olmasına rağmen dışarıdan güçlü duruşuyla tanınır ve edindiği deneyimler, bilgi birikimi ve kararlılığıyla gelecek nesilleri aydınlatmayı sürdürmektedir.

BİR AN

Denizle eş değer mavilikteki tül elbisesi, hafif esen meltemin etkisiyle uçuşarak tüm yenilmiş düşünceleriyle birlikte savrulurken onun insanın içini ısıtan sesini işitti.

“Tüm sınırlarımı ve haddimi aşarak size şunu söylemek istiyorum. Benim için çok değerlisiniz. Belki çok saçma gelebilir ama bunun sizin kanınızdaki güçle ya da görünüşünüzdeki insanı şehvete ve aşka düşüren muhteşemlikle bir ilgisi yok. Bunun belki de hiçbir sebebi yok...”

Kendisine samimiyetle bakan bir çift gözden kaçırıldı bakışlarını. Sanki karşısında kimse yokmuş, kimseden bir şey duymamış gibi ani bir hareketle minik dalgaların kayaları, bir kedi patisi inciticiliğinde hırpaladığı denize çevirdi bakışlarını. Bedeni de bir adım geride takip etti denize doğru çevrilen başı, artık tamamen maviliklere dönmüştü. Ona bakan samimi gözlerin sahibi ise tam arkasında kalmıştı.

Kumsala sabitlenmiş direk gibi ne kadar o şekilde kaldığını bilmiyordu. Belki on dakika, belki yarım saat, beklisi de saatler çoktan geçmişti bile. Öyle sakin ve umursamaz bir görüntüsü vardı ki bunun hiçbir önemi de yokmuş gibiydi. Birden ona bakmak için

inanılmaz güçlü bir istek duydu ve aniden kafasını bedeninden bağımsız, geriye doğru çevirdi. O yoktu. Çoktan gitmişti bile. Nasıl da sessiz sedasız, bir şey söylemeden gidivermişti öyle. Minik bir hayal kırıklığının anlık yansıması mimiklerine yerleşti ve saniyeler içinde hiç olmamış gibi tekrar kayboldu.

Yaşadığı ufak hayal kırıklığının etkisi kumsala yazılan yazının bir dalgayla silinip gidişi gibi kolayca unutulunca elbisesinin bir kenarından narince tuttu, kaldırdı. Kumsalı okşayan tül parçalarını yukarıya doğru toplandı ve sağ ayağının parlak ve kibar görüntüsü inci gibi açığa çıkınca kumsalın bitimindeki kayalıklara doğru adımlamaya başladı. Her bir adımla muhteşem fiziği ile kuğu gibi süzülüyor, efsanelerdeki deniz kızlarına taş çıkaran endamıyla kayalıkların arasındaki minik köpüklerle âdeta dans ederek kibar yürüyüşündeki ahenkle daha da uca doğru ilerliyordu.

Denize en yakın, en uçta, oval bir masa görüntüsü ve büyüklüğündeki biçimli kayaya gelince ahenkli yürüyüşüne son verdi ve durdu. Islanan elbisesinin uçları rüzgâra kafa tutuyor, ağırlaştığı için şimdi daha az savruluyordu. Saçlarının kenarındaki minik tutamlar ise kökleri toplumdandan kopamamış fakat aykırı takılan bireylerin kararsızlığında esintiyle bir sağa bir sola hareket ediyorlardı.

Sanki denizlere kapılmış sevgilisini usanmadan bekleyen bir kadındı. Bir süre böylece durduktan sonra onun sesini işitti.

“Beni buraya neden çağırdığınızı anlayamadım kızım!”

Dalga seslerine dalan ruhu, duyduğu aykırı sesle irkildi ve ifadesi limonun ekşiliğinden rahatsız olmuşçasına birden bozuldu. Yüzündeki bu çirkin görüntü de saniyeler içinde kaybolunca usulca ona döndü. İnsanı sarıp sarmalayan şefkatli ses tonuyla cevap verdi. “Birazdan öğreneceksin. Şimdi yanıma gel!”

Adamın yıllardır giydiği gömleğinin siyahı çoktan solmuş, yerini griye bırakmıştı. Pantolonun ise kendisine birkaç beden büyük olan görüntüsü, âdeta çuval giymiş izlenimi uyandırıyor. Yaşlı adam, bedeninden geriye kalan kemik yığını korumak istercesine bulunduğu kayadan dikkatlice yürüdü ve oval kayaya adımını attı.

Kadının yüzü denizle mühürlenmişti. Engin sulara bakarken yaşlı adama usulca tekrar seslendi. “Biraz daha yaklaş lütfen!”

Üzerinde durduğu eğimi az kayada güçlkle dengede durmaya çalışırken, vücudu yetersizliğiyle âdeta onunla dalga geçen bir görüntü sunuyordu. Çelimsiz adamın gözlerinden, neden böyle bir buyruğun geldiğine anlam veremeyen çekimsiz bir ifade gelip geçse de hiç beklemeden istenileni yaptı ve peri kadar güzel ve eşsiz kadının yamacına bir adım daha yaklaştı.

Yaşlı adamın yaklaşmasıyla nefesini artık çok yakında hissettiği o an, denize mühürlediği başını aniden ona doğru çevirdi. Yaşlı adamın bakışlarında sadece güçsüzlüğün ve tükenmişliğin yansımalarını görürken aslında çok eskilerden kalma başka bir ifade aradı. Onu her zaman rahatsız eden, ruhunu soğuk bir gün gibi donduran o ifadeyi, adamın bedbahtlığı öyle güzel perdelemişti ki görmek mümkün değildi.

Adamın yaşlı gözleri, hiç açık vermemeye yemin etmiş gibiydi fakat güzel kadın kararlıydı! Tükenmiş, solgun bakan gözlerle bıkmadan usanmadan dakikalarca baktı. Baktıkça kararlılığı doruk noktasına ulaştı ve işte o an bilindik yansımayı adamın gözlerinde yakaladı. O çok tanıdığı bakışı görür görmez hiç düşünmeden sağ elini kaldırdı ve ipeksi elleriyle onu boynundan kavradı. Ellerinin sardığı pörsümü ve çelimsiz boyun, beyaz kumaşa bulaşan kara bir lekenin eğretiliğinde göründü.

Geçen her saniye, kavradığı boynu, şekillendirmeye çalıştığı bir pasta hamuru gibi daha da sıkıyor ve gözlerini sabitlediği bakışlarda çaresiz ve korkmuş ifadeye karşı kayıtsız kalmak için ruhsal bir mücadele veriyordu.

Adam, gargara yaparcasına boğazından çıkardığı hırıltılı sesler dışında bir şeyler söylemek istiyordu ama boynuna yapışan kuvvetli eller ona engeldi. Çelimsiz kollarıyla kendini kavrayan tek bir ele karşı koymaya çalışsa da nafile bir çaba içinde olduğunun da ayırımındaydı. Âdeta yaşlı bir akbabanın yırtıcı bir avcı karşısında ölmeden önceki son çırpınışlarıydı.

Karadan mora doğru terfi eden yaşlı surata öylece bir süre baktı kadını. Onun çırpınışlarını büyük bir kayıtsızlıkla izlerken birden ellerini gevşetti ve geri çekti.

Adam, koah hastalarınınkine benzer gırtlaktan gelen öksürükleri eşliğinde ayaklarının üstüne yığıldı kaldı. Ölümle yaşam arasındaki o ince çizgide gezindikten sonra hayata geri döndüğünü kavradığı anlarda boğuk çıkan sesiyle “Neden yaptınız bunu?” diyebilirdi.

Kadın birkaç saniye yaşlı adamın suratına anlamsız gözlerle baktı ve sakin sesiyle “Şimdi git ve bu yaşananları unut! Yoksa!” dedi ve sustu.

Korkulu ifadesi tüm suratını işgal eden yaşlı adam, daha fazla sorgulamadan öksürükleri eşliğinde düşe kalka kayalıkların arasından geçerek oradan uzaklaştı ve gözden kayboldu.

Güzel kadın, bir süre arkasından baktığı yaşla adam görünmez olunca her şey olağan akışındaymış gibi kafasını tekrar denize çevirdi ve derin bir nefes alarak mavilikleri seyre daldı.

*Hissiz bir ifade, yapmacık görüntülere
sığnmaktan çok daha doğaldır.*

SIRADANLIĞIN İÇİNDEKİ SIRLAR

Hava çok sıcaaktı... Bir süre yürüdükten sonra ağacın altına oturup hafifçe esen rzgrın tenini okşayıp geçmesi o kadar huzur verirdi ki, insanın tek ihtiyaı hissedilen tensel rahatlama gibi gelirdi. Geçen her saniyeyle birlikte o güzel his, sanki evrenin bağışlaması gereken zorunlu bir ltufmuş gibi algılanmaya başlar, âdeta kirlenip sepete atılmış çamaşır gibi yerini başka mükemmelliklere bırakmayı beklerdi. İnsanoğlundaki tatminsizlik de işte tam da böyle bir şeydi. Derin, o an ağacın altında bilinmeyene doğru dalıp gitmişken kafasından bu düşünceler geçiyordu.

Oturduğu ufak taşın bedenine acı vermeye başladığını hissettiğinde içindeki hiç susmayan huzursuz çığlıkların onu tekrar esir aldığını fark etti. Her zaman olduğu gibi bu hisleri de görmezden gelip beyninin derinliklerine gömmeye çalıştı. Sadece oturduğu taşın neden olduğu fiziksel acıya odaklanarak yavaşça kalktı, emlak ofisine doğru yola koyuldu. Birazdan yeni evlenecek ilkokul arkadaşına Kor Sahili'nin kenarında bulunan dubleks daireyi gösterecekti.

Az nüfuslu küçük bir ilçede yaşadığı için arabasını park etmekte hiç zorlanmadı. Sakinliğin yıkadığı görüntüsüyle arabadan indi ve ağır adımlarla bir süre yürüdü. Yürürken ifadesine yerleşen amaçsız

görüntü, hiçliğe doğru yol alıyormuş gibi bir imaj çiziyordu. Hiçbir zaman iç dünyasını dışa vurmayı beceremediği suratındaki donuk ifadeyle iş yerine geldiğinde ortamdaki gündelik hareketlilik dikkatini çekti. Bakışlarına yerleşen hiçlik, daimi ikametgâhını bulmuş gibi görünse de suratındaki donukluk, hayatın akışıyla biraz olsun dağıldı.

Dikkatini, ortamdakilere verdi. Ümit ve nişanlısı çoktan gelmişlerdi bile ofise. Ortağı Esra, diğer müşterilerde olduğu gibi onları da maharetli ellerinden çıkan bol köpüklü Türk kahvesinin eşsiz lezzetiyle çoktan buluşturmuştu. Herkes kahvelerini yudumlarken cümleler, kullanılmadığı takdirde dünyadan tamamen yok olup gidecekmişçesine ağızından telaşla dökülüyordu. Sanki birkaç cümle eksik kalsa tam puan almak isteyen bir öğrencinin tatminsizliğini yaşayacak ve bedbaht olacaktı. Uzun ama bir o kadar da akıcı konuşmasında, önce nasıl bir evde yaşamak isteyeceğine dair kurduğu hayallerden, bir evde onun için olması gereken zorunlu ve keyfi ihtiyaçlardan bahsetmiş daha sonra da kiralanmak üzere olan evin en güzel kısımlarını, etkileyici bir ticaret erbabının yeteneğiyle, biraz da abartarak, şen şakrak anlatmaya koyulmuştu.

Âdeta ellerini alev alan bir toptan uzaklaştırmak ister gibi önce açıyor daha sonra alevleri sönen topu elleriyle küçültüp yok etmek istercesine birbirlerine kenetliyordu. Arada bir de molaya çıkan işçiler gibi ellerini masanın üzerine sabitleyerek dinlendiriyor sonra aynı coşkuyla devam ediyordu. Dışarıdan seyreden birine göre tüm bu hararetli hareketleriyle, beden dilini konuşmasına senkronize ediyordu. “Ümit Bey, bu sıcak havada, balkonda kahvenizi yudumladığınızı düşünseniz ya... Güzel eşinizle birlikte, püfür püfür esen bir rüzgâr eşliğinde huzurla dolarak denizin maviliklerine dalmışsınız. Bence bu evi kaçırmayın! Ah, ben evlenmiş olsam

kesin tutardım o evi ama önce koca bulmam gerek!” dedikten sonra kıkırdayarak güldü.

Derin, yanlarına gelene kadar fark edilmedi. Orantılı fiziğı ve dikkat çekici ela gözleri olmasına rağmen kendisine birkaç beden büyük gelen bol tişörtü ve pantolonuyla özensiz ve sıradan bir görüntü sergiliyor, günlerdir taranmayan saçlarının gelişigüzel atkuyruğı şekli ise görüntüsündeki sıradanlığı destekliyordu.

Sınıfa sonradan ayak basmış, uslu ve çekingen bir öğrenci gibi kimseye varlığını hissettirmeden bedenini olması gereken yere konumlandırmış ve öğretmeninin anlattıklarını dinlemeye başlamıştı bile. Esra'nın tam karşı paralelinde üç metre uzağındaydı masası. Sessizce yerleştığı sandalyesinden önce öne doğru eğildi, dirseklerini sahile kurulan şemsiyeler gibi paralel olarak masaya sabitledi ve konuşulanları can kulağıyla dinlemeye koyuldu. Birkaç dakika dinledikten sonra, dur durak bilmeden konuşan arkadaşının sözünü yumuşak sesiyle kesti. “Tabi önce evi görmeleri gerekiyor, ondan sonra doğru kararı vereceklerine inanıyorum.”

Esra, konuşmanın tüm ahengine sahip olmanın verdiği yüksek tatminle, çevreye karşı ilgisizleşmişken Derin'in sesiyle irkildi. Biraz rahatsız, biraz da şaşkın bir surat ifadesiyle kafasını arkadaşına doğru çevirdi sonra tüm benliğiyle o şeye yenik düşerek aynı canlılıkta cevap verdi. “Derincim, hiç söylemiyorsun geldiğini. Tabii ki göstereceğiz fakat meraklarını biraz olsun gidermek istedim bu güzel çiftin. Seni beklerken evin ön tanıtımını yaptım. Ne de güzel dinlediler.. Bu ev tam onlara göre, öyle güzel yaşantılar biriktirecekler ki o deniz kokan dubleks, müstakil konutta...” dedi ve sebebini kimsenin anlamadığı bir mutlulukla yine kıkırdadı.

Derin, mimiklerindeki değişimin yapay görüntüsü üzerinde kontrol sağlayamasa da gülümsedi. “Tabii ki güzel ev Esracım ama herkesin beklentileri farklı, mesela deniz kenarı çok güzel ama nemli biliyorsun. Nemi sevmeyen ya da nemle ilgili hastalığı olan biri ne kadar güzel bir yer olursa olsun yaşam şartlarına uygun olmadığı için kafasındaki ideale ulaşamaz. Ortada bir durum var ve çoğunluk o durumun mükemmel olduğunu düşünüyor ama ondaki mükemmelliği görenler genellikle kendi beklentisini o duruma uydurabilenlerdir. Mükemmel olduğunu düşünmeyenler ise onun beklentilerine uymadığını, yaşam kalitesine hitap etmediğini düşünen kesimdir. Demek istediğim elimizdeki bu ev çoğunluk için gerçekten çok güzel ve ideal, ama belki çiftimiz için hiç uygun bir konum ve yapıda olmayacak. Bunu da ancak gidip görerek anlayabilirler.”

Esra dışında herkes Derin’in felsefe öğretmenini aratmayan konuşmasının ardından öylece birkaç saniye sessizliğin hamurunda yoğruldu. Esra’nın nüktedan sözlerinin üzerine böyle derin ve psikolojik bir yaklaşım beklemedikleri bakışlarındaki şaşkın ifadeden okunuyordu. Komedi filmi izlerken dram filmine geçiş yapmış gibi karakter değiştiren mimiklerindeki farklılık da fark edilmeyecek gibi değildi ve yüzlerindeki gülümseme yerini ağır bir ciddiyete bıraktı.

Ortama nüfuz eden soğuk havanın farkına varan Derin, bu duruma aldırmadı. Müşterilerin varlıklarını yeni idrak ediyormuşçasına donuk ve bir o kadar mesafeli ses tonuyla “Bu arada Ümit hoş geldin. Siz de hoş geldiniz hanımefendi.” dedi.

Derin, selamladığı arkadaşının bakışlarına kilitlendi. Ümit’in gözlerinde birçok farklı duyguyu aynı anda barındıran, gizlenmiş, sönük bir ışık vardı. Öyle profesyonel bir duruşu var ki sanki

kendisi bile bu çorak kalmış duygularının farkında değildi. Derin, çocukluk arkadaşının gözlerindeki saniyelik yansımaları gördü, üzerinde kısa bir süre muhakeme yaptı fakat önemsemedi.

Kendisine dikkatlice bakılmasından biraz rahatsızlık duyan Ümit, genç nişanlısına döndü ve ‘Beni ilgilendiren tek şey o’ dercesine aşkla bakarak gülümsedi. Derin’in söylediklerine uyum sağlamak istercesine aynı ağırlıkta konuşmuştu. “İsmi Nur, Derincim... Benim Nur’um da denebilir. O beğenirse benim için her şey idealdir. Benim idealim, onun idealine uygunsa anlamlanır.” Narin ve nadide bir porselen parçanın kırılmasından korkar gibi özenle kadının ellerini tutup dudağına yaklaştırdı ve şefkatle öptü.

Coşkulu konuşması sekteye uğratılan Esra, hiç aldırmadan yine aynı coşkuyla derin bir iç çekti. “Ah, Derin görüyor musun? Bizim karşımıza da anca hödükler çıksın. Çok takdir ettim sizi, ilişkinize de gıpta ettim Ümit Bey, çok da yakışıyorsunuz maşallah.” Esra, abisini evlendirmiş küçük kardeş gibi, önünde duran kolonyayı müşterilere sunduktan sonra biraz da kendi ellerine sürerek başarılı bulduğu ilişkiden nasiplenmeye çalışırcasına “Maşallah” diyordu durmadan.

Esra’nın kolonyayla olan manidar ilişkisine dalıp giden Derin’in, kendisi oradaydı ama kafası yine kendi küçük odacığına çekilmişti. İlişkiler, hayatlar, sosyal medyada mutluluktan havaya uçan materyalist insanlar... Acaba gözün gördüğü, insana ilk bakışta gerçek ve özendirici gelen bu davranışlar ne kadar gerçekti? Buz dağının görünen kısmı her şeyi ideal olarak göstermeye göre nasıl da güzel tasarlanmıştı. Her şey sahtelik denizinde yüzen ve olduğu yerde dolanıp duran birer küçük kayak gibiydi. Tahammül edilesi güç bir düzenin içinde hapsolmuş gibi hissediyordu. Sonra içindeki muhalif taraf konuşmaya başladı. Acaba kendi düşünce yapısında sorun var da insanlara hiçbir zaman tam olarak güvenemeyişini mantığa mı

bürümeye çalışıyordu? Şu zamana kadarki bütün ilişkilerinde erkek arkadaşları onu duygusuz, ilişkiye kendisini veremeyen, sorgulayıcı olarak nitelendirmişler, bu sebeplerden dolayı ilişkilerinde sorun yaşayacağını dile getirmişlerdi. Acaba haklı olabilirler miydi? Sorun düzende değil de kendisinde miydi? Karakteri çok mu garipti acaba? Başka türlü davranamıyordu ki... Düşünceler, yarattığı küçük odayı, tıpkı bir ekmek kırıntısına hücum eden karıncalar gibi sardı ve ani bir refleksle üzerinden hepsini kovmak istercesine birden sandalyesinden ayağa kalktı “Hadi o zaman ne duruyorsunuz, gidip gezelim evi Ümit. Umarım seversiniz.” dedi.

Hep birlikte Derin’in Honda Civic’ine binerek Kor Sahili’ne geldiler. Burası ufak bir ilçe olduğu için en uzak mesafeler bile arabayla en fazla on dakika sürüyordu ve yaklaşık altı dakikada istedikleri yere gelmişlerdi. Yeni bir şey keşfetmeye hazır coşkulu çift, hemen ardından da Esra ve Derin arabadan indiler. Birkaç adım attıktan sonra olduğu yerde duran Ümit, evi yukardan aşağı süzdü. Muhteşem bir elmas bulmuş gibi gözlerinin içi parlarken “Esra Hanım’ın dediği kadar varmış Derin. İçini bilmem ama ben dışını çok beğendim, dostum. Baksana hem müstakil hem de denizin dibi.” dedi.

Dış görüntüsünü yeterince inceledikten sonra dubleks evin içini gezmeye başladılar. Derin, ne bir eksik ne de bir fazla, evle ilgili önceden edindiği bilgileri tarihi bir yerin tanıtımını yapan rehber edasında titizlikle anlatıyor hiçbir ayrıntıyı atlamamak için özen gösteriyordu. Alt ve üst kattaki odalarla ilgili oldukça kapsamlı bilgiler verdikten sonra Esra, mutfak dolaplarını hızla açıp kapattı. “Vallahi ne koyarsan alır buralar, çok geniş değil mi sizce de? Dolap değil de minik odacıklar sanki...”